

SOTTO VOCE

Zoveel soorten van verdriet
ik noem ze niet.
Maar één, het afstand doen en scheiden.
En niet het snijden doet zo'n pijn,
maar het afgesneden zijn.

Nog is het mooi, 't geraamte van een blad,
vlinderlicht rustend op de aarde,
alleen nog maar zijn wezen waard.
Maar tussen de aderen van het lijden
niets meer om u mee te verblijden:
mazen van uw afwezigheid
bijeengehouden door wat pijn
en groter wordend met de tijd.

Arm en beschaamd zo arm te zijn.

M. Vasalis
(ps. M. Droogleever Fortuyn – Leenmans)



In dankbare herinnering aan

Marie Gebbink – Baak

sinds 4 februari 1991 weduwe van
Jan Gebbink

Moeder werd op 31 oktober 1918 geboren in Eibergen. Op 16 november 2001 overleed zij geheel onverwacht in verpleeghuis Den Ooiman te Doetinchem.

Mamma kwam uit een groot en gelovig gezin. Daar werden haar op jonge leeftijd al waarden als eerlijkheid, plichtsbesef en hard werken bijgebracht. Met haar familie had zij een hechte band die haar hele leven is blijven bestaan. Aanvankelijk werkte zij in het ouderlijk huis, later op de pastorie te Breukelen en Rekken.

Op 19 mei 1953 trouwde zij met pappa en werd daarmee de 'jonge vrouw' in de familie Gebbink te Lieveelde. Zij vervulde in huis een rol die haar op het lijf was geschreven. Met haar organisatietalent wist zij de zorg voor schoonouders en groeiend gezin goed te combineren met werk op de boerderij. De liefde en aandacht spraken uit de wijze waarop ze haar werk verrichtte. Met belangstelling werd de ontwikkeling van de kinderen gevolgd en gestimuleerd. Zij moesten goed voor zichzelf kunnen zorgen. Later kwam er meer ruimte voor het wekelijkse kaarten, vakantie en uitjes. Zij genoot van bezoek aan familie, vrienden en burens.

De verhuizing naar Lichtenvoorde in 1984 markeert een nieuwe fase in het leven. De komst van de kleinkinderen vulde haar met grote vreugde. Ze vond het fijn als de kleinkinderen op bezoek kwamen. Zij hield van de gezelligheid die het bracht en greep altijd de gelegenheid aan ze goed te onthalen.

Met het overlijden van pappa in 1991 nam haar leven een nieuwe wending. Door het verdriet om Jan was het moeilijk het leven weer te hernemen. Lichamelijke ongemakken en het geleidelijk verlies van geheugen maakten dat ze telkens een stap terug moest doen. Uiteindelijk betekende het dat ze zelf was aangewezen op de hulp van anderen. In Antoniushove en Den Ooiman mocht zij een liefdevolle verzorging ontvangen.

Het overlijden van Jos dit voorjaar was een grote slag. In een periode van afnemend houvast vormde het verlies van haar oudste zoon een gemis dat zij zwaar gevoeld heeft. Zij heeft het met kalmte en waardigheid gedragen.

Lieve mamma bedankt voor alles wat je voor ons hebt gedaan en betekend.

Voor uw belangstelling en medeleven willen wij u oprecht danken.

Kinderen en kleinkinderen

Lichtenvoorde, 22 november 2001.